4. ve 5. sınıflar için

Odysseus'un Yolculuğu

David Calcutt

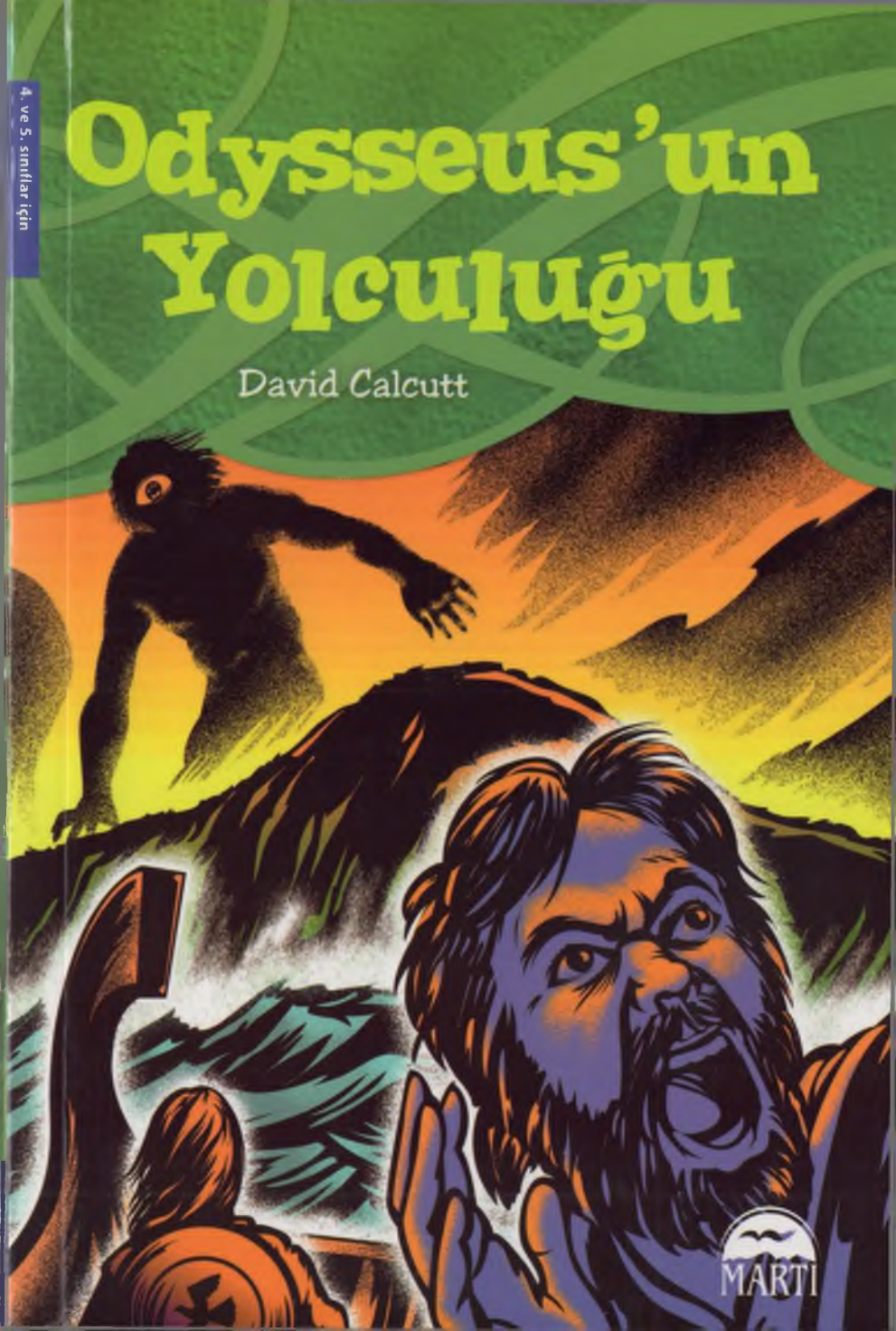

MARTI

4. ve 5. sınıflar için

Kahraman Odysseus, memleketi İthaka'ya dönebilmek için birçok engeli aşmak zorundadır. Canavarlar ve sihirli yaratıklar yolunun üzerindeki denizlerde pusuya yatmıştır. Bunlara tek gözlü canavar Kyklop, sirenler ve insan eti seven canavar Skylla da dâhildir. Odysseus ve adamları bu zorlu yolculuğu atlatıp evlerine dönebilecekler midir?

Çocuk ve eğitim üzerine yapılan araştırmalar, ilk okuduğumuz kitapların **okuma** ya da **okumama** alışkanlığının temelini oluşturduğunu ortaya çıkarmıştır. Kolay anlaşılan, okumayı keyifli bir oyun haline getiren, soyut düşünmeye ve hayal gücüne katkıda bulunan kitaplar okuma alışkanlığının temelini sağlamlaştırırken; çocukların yaşlarına uygun olmayan bir anlatıma sahip, hayal güçlerini geliştirmelerine katkı sağlamayan kitaplara yönlendirilmesi de okumama alışkanlığına yol açmaktadır. Bu araştırmanın sonuçlarından yola çıkarak, okuma eylemini hem kalıcı hem de eğlenceli bir alışkanlık haline getirmeyi amaçlayan bu seri, 150 kitap ve 4 ayrı okuma seviyesinden oluşmaktadır.

Pedagog Ayşen Oy tarafından çocuk ve ruh sağlığı gelişimi açısından uygun bulunmuştur.

MARTI
facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/martiyayinlari
instagram.com/martiyayinlari

ISBN 978-605-348-815-6
9 786053 488156

Okumadan Önce

- Arka kapaktaki tanıtım yazısını ve yazarın 3. sayfadaki açıklamalarını okuyun. Sizce bu öyküde ne tür olaylar gerçekleşecektir?
- Kitaba şöyle bir göz gezdirin. Sizce yazar, bu kitapta neden iki farklı yazı tipi kullanmış olabilir?

Okumadan Sonra

- Odysseus'un başına gelen felaketlerden hangileri kendisinin, hangileri adamlarının suçudur?
- Sizce, Odysseus'un başına gelen maceralar içinde en zorlu olanı hangisidir?

Kısa Test

1. Skylla kimdir?
   A) Deniz canavarı
   B) Güzel bir peri
   C) Odysseus'un karısı
2. Polyphemus, Odysseus ve adamları tarafından kör edildiğinde, neden diğer Kykloplar onun yardımına koşmamıştır?
3. Penelope, Laertes için dokuduğu kefeni her gece neden sökmüştür?

Okumaya Devam

- Shirley Isherwood tarafından yazılan *Ejderha Yaratıcısına Gidiş.*

Cevaplar için arka kapağın içine göz atın!

Odysseus'un Yolculuğu

Eski Yunan'dan Bir Efsane

David Calcutt

Resimleyen
Carlos Lara

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1: Mağara 3
Bölüm 2: Kykloplar 7
Bölüm 3: Memleket Özlemi 11
Bölüm 4: Kaçış 14
Bölüm 5: Bir Kazazede 23
Bölüm 6: Aiolos ve Yüzen Ada 26
Bölüm 7: Tehlikeli Bir Sır 34
Bölüm 8: Ölü ya da Diri 38
Bölüm 9: Büyülü Adalar 41
Bölüm 10: Ölüler Diyarı 44
Bölüm 11: Kehanet 52
Bölüm 12: Kefen 58
Bölüm 13: Skylla ve Sirenler 62
Bölüm 14: Günaha Teşvik 70
Bölüm 15: Dilenci 77
Bölüm 16: Son Sınav 84

MARTI

Sevgili Okurlar,

Odysseus'un öyküsü dünyanın en eski öykülerinden biridir. Odysseus'un, Truva Savaşı'ndan sonra memleketine, karısı Penelope'ye olan yolculuğunu anlatır. Bu seyahat tam on yıl sürer ve Odysseus yol boyunca pek çok macerayla karşılaşır. Her yer tehlikelerle doludur ve Odysseus cesareti kadar kurnazlığını ve aklını da kullanmak zorunda kalır.

Bu öykü ilk kez 2500 yıl önce, Eski Yunan'da, şair Homeros tarafından yazıldı, ama Odysseus'un öyküsü, büyük bir olasılıkla bundan çok daha uzun yıllar önce anlatılmaya başlamış olmalı. O zamandan beri pek çok farklı versiyonu anlatıldı ve yazıldı. İşte bu da benim versiyonum, umarım beğenirsiniz!

David Calcutt

Birinci Bölüm

Mağara

Odysseus, mağaranın girişinde durup karanlığın içine baktı. Adamları da etrafındaydı; endişe ve korku içindeydiler. Arkalarındaki dalgalar, gemilerini demirledikleri kumlu körfezin kıyısına hafifçe çarpıyordu.

Truva'dan denize açılalı bir hafta olmuştu. On yıl süren savaş sona ermişti ve artık evleri İthaka'ya dönebilirlerdi. Et bulmak ve gemiye içme suyu yüklemek için bu hiç bilmedikleri adaya uğramışlardı. Eksiklerini tamamlayan denizciler bir an önce yola çıkmak istese de Odysseus, bu mağarayı fark etmiş ve "Hadi, hemen bir bakıp çıkarız," diye teklif etmişti.

Adamları iç geçirmiş, ama yine de Odysseus'un arkasından gitmişti.

İşte şimdi mağaranın girişinde duruyorlardı ve içleri hiç de rahat değildi. Girişin etrafı çam ve meşeyle çevriliydi ve ağaçlar, ışığın büyük bir bölümünün içeri girmesine engel oluyordu. Odysseus, koyu renkli yapraklardan oluşan bir perdeyi araladığında, adamları kasvetli belirsizliğin içine gözlerini kısarak baktılar. Mağara kocamandı ve dibinden kor alevler parlıyordu.

Odysseus, adamlarına döndü. Yüzü ciddi ama gözleri parıltılıydı. "İçeri girelim," dedi. "Görgü kurallarına göre, kendimizi tanıtmamız gerekir."

İçeride birisinin yaşadığı son derece açıktı. Arka duvar boyunca, üst üste konmuş peynir tekeri kalıpları ve ahşap kovalar diziliydi.

Duvarın bir ucuna ağaç kütükleri yığılmıştı. Diğer bir duvarda ise hayvanlara ait taştan bölmeler bulunuyordu.

Odysseus, mağaranın içini incelerken, adamlarından ayrı durdu. Geniş omuzları ve kalın bacakları olan kısa ve bodur bir adamdı. Onun gibi bir lidere sahip oldukları için, adamları şanslıydı. Tehlikeli ve zorlu anlarda, kimseye ondan daha fazla güvenemezlerdi. Ama Odysseus'un bir macera tutkunu olduğunun da farkındaydılar. Cesur ama bazen de pervasız olduğunu çok iyi biliyorlardı. *İşte bu* diye düşündüler. *Şu an, o bazenlerden biri olmalı!*

"Kaptan," dedi Eurylokhos, adamların içindeki en cesur olanı. "Burada kimse yok. Neden biraz peynir alıp gemimize dönmüyoruz?"

Odysseus, kalın kaşlarının altından baktı. Hüsrana uğramış gibiydi. Sonra gülümsedi. "Haklısın ama önce bir şeyler yiyip içelim," dedi, gemiden getirmiş olduğu iki kırba üzüm suyunu havaya kaldırarak.

Tam herkes peynir yemeye dalmıştı ki, zemin titremeye başladı.

Gümbürdeyerek yaklaşan ağır adımlar ve havayı dolduran keçi melemeleri duyuldu. Sonra birden, mağaranın duvarları üzerine karanlık bir gölge yansıdı. Adamlar başlarını çevirip baktıklarında, mağaranın girişini tamamen kaplayan canavar gibi bir figür gördüler.

İkinci Bölüm

Kykloplar

Yaratık, normal bir insanın en az üç katı kadar büyüktü. Üzerinde keçi postlarından yamanmış kaba bir giysi vardı. Bir elinde ahşap, kalın bir sopa tutuyordu. Başı gür kızıl saçlarla kaplıydı. Ve yine kızıl tüylerle kaplıydı, omuzları, kolları ve bacakları. Ağzını kocaman açmıştı; bir sürü keskin, tırtıklı dişi vardı. Alnının ortasında da kocaman bir göz bulunuyordu.

Bu bir Kyklop'tu.

Odysseus bu tek gözlü yaratıklarla ilgili pek çok öykü duymuş, dünyadan tamamen kopuk bir adada yaşayan çok eski zamanlardan kalma bir ırk olduklarını öğrenmişti. Ama bu hikâyelerin doğruluğundan pek emin olamamıştı; ta ki, şu âna kadar.

Endişeyle titredi. O öykülerin bazıları, karanlık ve vahşi işler içeriyordu.

Adamları da bu yaratığın manzarası karşısında dehşetle tökezleyerek mağaranın gerisine çekildiler.

Odysseus hiç kımıldamadan sessizce beklerken Kyklop da keçileri mağaranın içine yönlendirip bölmelerine doğru güttü.

Sonra, birkaç tane kütük alıp ateşin üzerine attı; her yana kıvılcımlar ve küller saçıldı. Çok geçmeden, alevlerin titrek ışığı, mağaranın duvarlarında dans etmeye başladı. Bakışlarını karanlığın içine çeviren Kyklop'un tek gözü aynı ışıkla parladı.

"Siz, adamlar. Kimsiniz? Burada ne işiniz var?"

"Bizler sıradan denizcileriz," dedi Odysseus kurnazca. "Eve dönerken yolumuzu kaybettik."

Kyklop'un böğrünün derinliklerinden bir kükreme geldi.

"Ya da korsansınız," dedi. "Size ait olmaya şeyleri almaya geldiniz!" Güçlü elinin tek bir hareketiyle, kocaman bir kaya parçasını mağaranın girişine doğru yuvarlayıp, çıkışı tamamen kapattı. "Şimdi beni iyi dinleyin," dedi sinir bozucu bir sesle. "Benim adım Polyphemas. Deniz Tanrısı Poseidon'un oğluyum. Ve siz şimdi buradasınız, sizinle işim bitinceye kadar da burada kalacaksınız!"

Aniden yere eğilip iki adamı devasa elleriyle kaptığı gibi, önce havaya kaldırdı, ardından da mideye indirdi.

Odysseus ve adamları, korkudan donakalmışlardı. Kyklop, ahşap kovalardan birini ağzına götürüp içindeki sütü bir dikişte içti. Sonra, karnının doymuş olmasından memnun bir halde, ateşin yanına uzayıp uykuya daldı.

Herkes dehşete düşmüştü. Truva'daki on yıllık savaştan, bu mağarada ölmek için mi sağ kurtulmuşlardı? Yüce kaptanları Odysseus, onları ölüme mi sürüklemişti? Taş zeminin üzerinde birbirlerine sokulup, kendi kendilerine mırıldandılar. Odysseus ise onlardan ayrı oturup tek bir söz bile etmedi. Alevlerin içine bakarak derin düşüncelere daldı.

Üçüncü Bölüm
Memleket Özlemi

Odysseus memleketini, kayalıklarla çevrili bir ada olan sevgili İthaka'sını düşündü. Karısı Penelope ve oğulları Telemakhos'u yeniden görebilmek için can atıyordu. Kyklop'un mağarasından kurtulabilmek için tüm kurnazlığını ve zekâsını kullanmak zorunda olduğunun farkındaydı. Adamlarını da sağ salim İthaka'ya götürmeliydi.

Bakışlarını ateşin derinliklerine odakladı. Alevler gözlerinin içinde yanıyordu adeta.

* * *

Alevlerin içinde iki figür gördü; bir kadın ve bir çocuk. Bir dağın tepesi üzerinde duruyor, denize bakıyorlardı.

Odysseus'un *kalbi küt küt atmaya başladı. Aetos Dağı'ydı bu! Dağın tepesinde duran kadın ise karısı Penelope'ydi, aynı zamanda İthaka Kraliçesi. Odysseus karısının giymiş olduğu kıyafeti hemen tanıdı; mavi, kapüşonlu pelerin, genç kadının uzun saçları altında kalmıştı.*

O zaman, Penelope'nin yanında duran, keçi postundan kıyafet giymiş çocuk da Telemakhos olmalı. Odysseus onu en son on sene önce gördüğünde sadece küçük bir bebekti. Truva'ya yola çıktığı gün Penelope'nin kucağında uyuyordu. Ama şimdi, her babanın gururu olacak kocaman, yakışıklı bir delikanlı olmuştu.

Odysseus gözlerini oğluna kenetlediğinde, elini kaldırıp uzaklara doğru işaret ettiğini gördü. Ardından sesini duydu.

"Anne, bak!"

Denizin ötesindeki uzak dağlardan alev patlamaları yükseliyordu. Penelope sırtını iyice dikleştirdi. Sonra onun sesi de duyuldu.

"Bu bir sinyal," dedi Telemakhos'a. Truva düştü ve savaş bitti." Oğluna gülümsedi. "Baban memlekete dönüyor."

Karısının sözleri, Odysseus'un yüreğindeki özlemi daha da artırdı. Karısına ve oğluna seslenmek, "Başınızı çevirin, bakın, ben buradayım," demek istedi. Ne var ki konuşamadı. Alevlerin ışığı giderek söndü ve iki figür gözden kayboldu. Ama yine de Odysseus o tek sözcüğü tekrar tekrar duymaya devam etti.

Memleketim... Memleketim... Memleketim...

Dördüncü Bölüm

Kaçış

Uyandığında,"memleket" sözcüğü hâlâ Odysseus'un zihninde yankılanıyordu. Sabah olmuştu. Tamamen kapatılmış girişteki aralıklardan soluk gün ışığı sızıyordu. Odysseus derinden gelen bir sesle inledi. Hâlâ mağaranın içindeydi. Ve Kyklop da uyanmıştı.

Yaratık ayağa kalktı, gerindi ve bakışlarını yerde yatmakta olan adamlara çevirdi. Gözlerinden açgözlülük saçılıyordu. Ve Odysseus'un herhangi bir uyarıda bulunmasına fırsat vermeden, adamlardan birine uzanıp onu kapıverdi. Odysseus'un yapabileceği hiçbir şey yoktu; olanları dehşetle izleyip sırada kimin olduğunu düşünmekten başka...

Daha sonra, Kyklop mağaranın girişindeki taşı yuvarlayarak yana çekti ve keçilerini kırlarda otlamaları için serbest bıraktı. "Geri döneceğim," diye hırladı Odysseus'a, mağaradan çıkmadan önce. "Ve tekrar acıkacağım!" dedi pis pis sırıtarak. Sonra, mağaranın girişini dışarıdan getirdiği başka bir taşla tekrar kapattı.

Adamlar, canavarın dönüşünü tüm gün boyunca ve giderek artan korkuyla beklediler. Odysseus hâlâ onlardan ayrı ve derin düşünceler içindeydi.

Akşam karanlığı çöktüğünde, geri dönen keçi melemelerini ve ağır ayak seslerini duydular. Odysseus adamlarına döndü.

"Dinleyin, bir planım var..."

Kyklop, girişteki taşı çekip keçileriyle içeri girdiğinde, Odysseus planını anlatmayı henüz tamamlamıştı. Her şey daha önce olduğu gibi gelişti. Keçiler bölmelerine alındı, ateş yakıldı ve mağaranın girişi tekrar kapatıldı. Sonra Kyklop dudaklarını yaladı, adamlara baktı ve onlardan birine doğru uzandı.

"Dur!" diye bağırdı Odysseus. "Yemeden önce, bir şeyler içmeli, ağzındaki tozu temizlemelisin," diye açıkladı, gemiden getirmiş olduğu üzüm suyu kırbalarından birini havaya kaldırarak.

"Dene bunu."

Kyklop, kırbayı Odysseus'un elinden aldı, tıpasını çıkardı ve kırbanın içini kokladı.

"Bu da nedir?"

"Meyve suyu. İç biraz. Sana iyi gelir."

Kyklop o kocaman ağzını açıp meyve suyundan bir miktar içti.

Sonra derin bir soluk verdi. "Çok iyiymiş!" dedi, tek gözü parlayarak. Ardından, tüm kırbayı bitirdi ve bir kenara atıp yumruğunu havaya kaldırdı. "Daha istiyorum!"

Odysseus, ikinci kıbayı da Kyklop'a uzattı. Kocaman yaratık onu da bir dikişte –içine özel bir iksir eklenmiş olduğunu fark edemeden– içti. Hayatında hiç böyle bir şey tatmamıştı. Biraz başı dönmüş, kendini mutlu hissetmişti ama aynı zamanda uykusu da gelmişti. Yalpalamaya, mağaranın içinde dönüp durmaya ve "Çok iyi, daha verin!" diye kükremeye başladı. Sonra, birden durdu ve aşağısındaki Odysseus'a baktı.

"Bana adını söyle," dedi.

Odysseus gerçek adını vermeyecek kadar kurnazdı.

"Benim adım, Hiçkimse," dedi.

"Bak ne teklif edeceğim, Hiçkimse," dedi Kyklop. "Bana bu harika içeceği verdiğin için, seni en son yiyeceğim." Sonra, yeri göğü inleten bir kahkaha attı, yana doğru tökezledi ve sırtüstü yere düştü. Ardından, geğirip horlamaya başladı.

Sonra Odysseus ve adamları, Kyklop'u kendi sopasıyla kör ettiler.

Yaratık tekrar uyandığında acıyla inledi. Adamlar etrafa dağıldılar. Tepegöz mağaranın içinde tekrar yalpalamaya ve yüzünü tutarak, "Yaralandım!" diye bağırmaya başladı. "Beni kör ettiler! Yetişin, kardeşlerim! Beni Hiçkimse yaraladı! Hiçkimse, beni kör etti!"

Yakınlarda yaşayan diğer tepegözler, arkadaşlarının çığlıklarını duysa da kötü bir rüya görüyor olabileceğini düşünüp ona aldırış etmediler. Kardeşlerinin gelmeyeceğini anlayan canavar yere çöktü, acıyla inledi ve sonunda tekrar uykuya daldı.

Odysseus ve adamları, gündoğumunu beklediler.

Kyklop'u uyandıran şey, keçilerin melemesi oldu. Hâlâ acıyla inlemekte olan yaratık ayağa kalktı, elleriyle etrafa keçilerin bölmelerine gitti ve hayvanları dışarı saldı. Sonra, mağaranın ağzındaki taşı kenara yuvarladı; girişi sadece birer keçinin geçmesine izin verecek kadar araladı. Ve aralıktan geçen her keçinin sırtını sıvazladı.

"Bekleyin, görürsünüz siz," diye bağırdı mağaranın dibine, adamların olduğunu sandığı yöne doğru. "Yaptıklarınızı size ödeteceğim!"

Ama Kyklop'un göremediği şey, her keçinin altında, değerli hayata tutunan bir adam olduğuydu.

Dışarı çıkar çıkmaz, Odysseus ve adamları gemilerine koştular. Güverteye atladılar ve kürek çekmeye başladılar; ahşap kürekler mavi suları beyaz köpüğe çevirdi. Karadan sağ salim uzaklaştıklarında, Odysseus pruvaya çıktı ve Kyklop'a seslendi. "Seni canavar! Kaba kuvvetinle Yunanları yok edebileceğini mi sandın? Açgözlülüğün için cezalandırıldın! Ve seni kimin kör ettiğini merak ediyorsan, Hiçkimse değildi. Odysseus'du, İthaka'nın kralı!"

Bunu duyan Kyklop, öfkeyle kükredi ve ayaklarını yere vurarak mağarasından çıktı. Devasa bir kaya parçasını yerden alıp onu tüm gücüyle Odysseus'un sesinin geldiği yöne doğru fırlattı. Kaya parçası, denize düşerken kocaman bir dalga yarattı; dalga, gemilerin güvertelerini yaladı. Yunanlar küreklerini sıkıca kavrayıp kıyıdan iyice açıklara, güvenli bölgelere doğru yol aldılar.

Kyklop, kollarını havaya kaldırarak göklere seslendi. "Baba, Poseidon! Duy beni! Denizleri bu insanlara karşı çevir! Onlara öfkeni ve lanetini gönder! İthaka'nın Kralı Odysseus asla evine dönemesin!"

Kyklop'un sesi oldukça yüksek çınladı. Denizin dibinde bir şey kımıldadı. Deniz tanrısının fırtına bulutları gökyüzünü doldururken ufuk çizgisi kararmaya başladı.

Beşinci Bölüm

Bir Kazazede

Kraliçe Penelope, ahşap oymalı tahtında, İthaka'daki sarayın büyük salonunda oturuyordu. Oğlu Telemakhos da hemen yanındaydı. Biraz ötede ise, Antinous adında genç bir asilzade duruyordu. Herkes büyük bir sessizlik içinde, önlerinde oturan hırpani, derbeder bir adamın yemeğini bitirmesini bekliyordu. Adam, sütünden son bir yudum aldığında Penelope sessizliği bozdu.

"Doydun mu artık?"

Adam başıyla onayladı. "Evet, teşekkür ederim, kraliçem," dedi. "Şimdilik doydum."

Penelope sağ elini kaldırdığında bir uşak, boş tabağı ve bardağı alıp götürdü. Kraliçe bir süre sessiz kaldı ama adama dikkatle bakmaya devam etti. Adamın kıyafeti yırtık pırtıktı, uzun saçları ise birbirine girmişti.

Az önce tıka basa yemek yemiş olmasına rağmen, yüzünde hâlâ aç bir ifade vardı. Antinous, onu saraya getirdiğinde Penelope onu tanıyamamıştı. Ama şimdi tanıyordu. Yıllar önce, Odysseus'la Truva'ya giden adamlardan biriydi. Ve işte şimdi buradaydı, İthaka kıyısına vurmuştu. Truva'daki savaş biteli çok olmuştu. Orada savaşan çoğu asker çoktan eve dönmüştü. Ama Odysseus dönmemişti ve kraliçe, bunun nedenini öğrenmek istiyordu. Koyu renk saçlarıyla öne doğru eğildi.

"Bana başından geçenleri anlat," dedi.

Adam önce Penelope'ye, sonra Telemakhos'a, ardından da Antinous'a baktı. Boğazını temizleyip eliyle ağzını sildi.

"Korkarım, mutlu bir öykü anlatmayacağım, kraliçem," dedi.

"Önemli değil, sen yine de anlat," diye dileğini tekrarladı Penelope.

Altıncı Bölüm

Aiolos ve Yüzen Ada

Kyklop'un adasından ayrıldıklarında Odysseus, adamlarına kuzeybatıya gitmeleri talimatını verdi.

"Evimizden çok uzaktayız," dedi. "Ve deniz tanrısını kendimize düşman edindik. Poseidon, eve dönüşümüzü engellemek için elinden geleni ardına koymayacaktır. Ama sanırım onu zekâmla alt etmenin bir yolunu biliyorum."

Karanlık göklerin altında ve sert denizlerin üstünde seyahat etmeye devam ettiler; ta ki, kasvetli havanın ortasında yükselen bir ada görünceye dek. Bu sıradan bir ada değildi. Uçurumların zirvesinde, loş ışığın içinde parlayan bronz duvarlar vardı.

Bu adanın en muhteşem tarafı ise, tek bir yere bağlı olmayan, yüzen bir ada olmasıydı. Duvarlarla çevrili yüzen bir ada!

"Bu, Tanrı Aiolos'un evi," dedi Odysseus. "Dünyayı bu adanın üzerinde gezer. Diğer tanrılar, onu çok sever. Onun yardımıyla, en kısa sürede İthaka'ya döneriz."

Adaya yaklaştıklarında, bronz renkli iki kocaman liman kapısı açıldı. Gemiler, kapıların arasından geçtiler. Limanın kıyısında onları uzun, beyaz saçlı bir adam bekliyordu. Adamın üzerinde pek çok renkten oluşan bir kaftan, elinde ise uzun ahşap bir asa vardı.

Bu, Aiolos'tu.

Aiolos, Odysseus ve adamlarını selamlayıp onları sarayına davet etti. Taştan yapılmış kocaman bir salonun içine masalar ve sandalyeler dizilmişti; bu bir ziyafet hazırlığıydı. Odysseus ile adamlarının Truva'daki zorlu ve uzun savaş yıllarında hayal ettiği tüm yemekler vardı; has beyaz ekmek ve kaymaktan kızarmış ete, bal ve meyveden çeşitli meyve sularına kadar...

Karınları doyuncaya kadar yediler. Ve daha da yediler. Yumuşak, yün örtülerle kaplı yataklara götürüldüler ve kulak okşayıcı flüt eşliğinde uyudular.

Tam bir ay boyunca, Aiolos'un sarayında kalıp bütün zamanlarını ziyafet ve uykuyla geçirdiler. Odysseus, Aiolos'a Truva'daki savaştan ve Kyklop'la olan karşılaşmalarından söz etti.

"Poseidon'un oğullarından biri," dedi. "Ve onu kör ettiğimiz için, deniz tanrısı, İthaka'ya ulaşmamızı engellemek içinden elinden geleni ardına koymayacaktır. Hatta korkarım hepimizi yok edebilir! Denizlerin üzerinde egemenliği vardır. Fırtınalar çağırarak gemilerimizi batırabilir, hepimizin boğulmasına neden olabilir."

"Bunu yapabilir," dedi, Aiolos. "Ama rüzgârlar üzerindeki egemenlik de bana ait. Tanrıların tanrısı Zeus bu gücü bana bahşetti. Onu kullanarak eve sağ salim dönmenize yardım edebilirim."

Aiolos, en büyük kızını yanına çağırttı. Genç kız, öküz postundan yapılmış ve gümüş kordonla bağlanmış geniş, boş bir torbayla geldi.

Odysseus'a gülümsedi ve sonra üç kişi, dik ve sarmal bir merdiveni tırmanmaya başladı; merdiven uçurumun içinden geçerek adanın en tepesindeki bir odaya çıkıyordu. Odanın duvarları oldukça yüksekti ve her birinde kocaman birer açık pencere vardı. İçerisi son derece hareketsiz ve sessizdi. Havada en ufak bir cereyan bile yoktu.

"Burası Rüzgârlar Odası'dır," dedi Aiolos. "Onları çağırdığımda hemen gelirler." Kızına döndü. "Sen de hazır ol."

Aiolos, odanın merkezinde durdu ve asasını havaya kaldırdı. Kızı da yanında durup torbayı açtı. Ağız kısmını iki eliyle geniş bir şekilde tuttu.

Sonra, Aiolos tüm odada ve de adada yankılanan bir sesle haykırdı. "Boreas!* Kuzey Rüzgârı! Hemen bana gel!"

---

* Türkçedeki "poyraz" sözcüğünün kökeni.

Ardından, asasını yere vurduğunda, adanın çevresinde gümbürtülü bir ses yankılandı. Sonra, kuzeyi gören pencereden uğultulu bir rüzgâr hızla esmeye başladı. O kadar güçlü görünüyordu ki, Odysseus, onları yerden süpürecek diye korktu. Ama daha onu yüzünde bile hissedemeden, rüzgâr Aiolos'un kızının tutmakta olduğu torbanın içine dolmaya başladı. Rüzgâr tamamen içeriye dolduğunda, genç kız torbanın ağzını sıkıca kapadı.

Aiolos, asasını tekrar kaldırdı ve göklere seslendi.

"Euros! Doğu rüzgârı! Hemen bana gel!"

Sonra, asasını tekrar yere vurduğunda, bu sefer de doğuyu gören pencereden uğultulu bir rüzgâr hızla esmeye başladı. Aiolos'un kızı, bu rüzgârı da tutmakta olduğu torbanın içine doldurdu.

Aiolos, son olarak tekrar göklere seslendi.

"Notos! Güney rüzgârı! Hemen bana gel!"

Asasını yere vurdu ve güney rüzgârı da hızla eserek torbanın içine doldu.

Aiolos'un kızı, torbayı gümüş kordonla sıkıca bağladı ve onu, Odysseus'un ayaklarının yanına bıraktı.

"Bu üç rüzgâr sana hediyemdir, Odysseus," dedi Aiolos. "Onları iyi koru. Şu anda sadece Zephyros, yani batı rüzgârı özgür ve seni bir an önce eve götürecek olan rüzgâr odur."

Odysseus, Aiolos'a teşekkür edip torbayı eline aldı. Üç rüzgârla birlikte tamamen şişmiş olmasına rağmen, oldukça hafifti.

"İthaka'ya varıncaya dek torbanın ağzını kapalı tut," dedi Aiolos. "Ve rüzgârları tekrar özgür bırakmaya hazır olduğunda, torbanın ağzını sadece biraz arala. Böylece rüzgârlar teker teker dışarı çıkacaktır. Sakın onları aynı anda dışarı bırakma."

Odysseus, başıyla onayladı ve torbayı sırtına atıp memleketine dönmek üzere gemisine gitti.

Yedinci Bölüm

Tehlikeli Bir Sır

Adamları torbanın içinde ne olduğunu sorduğunda, Odysseus'un cevabı basitçe, "Değerli bir hediye!" oldu. Amacı, İthaka'ya vardıklarında onlara sürpriz yapmaktı. Ama şimdilik, torba, Odysseus'ın oturduğu ve uyuduğu yatağın altında saklı olacaktı.

Odysseus'ın gemi filosu, bronz kapıların arasından geçip adadan uzaklara açıldı. Yelkenlerine dolan batı rüzgârıyla hızla ilerlediler. Gemilerin kavisli pruvalarından pırıltılı sular fışkırıyordu. Güneş parlak, gökyüzü ise berraktı. Çok geçmeden, adamlar, üzerinde seyahat etmekte oldukları suları tanımaya başladılar. Bir akşamüstü, güneş tam da dalgaların ardında batmaktayken, karanın kokusunu aldılar.

"Bir sonraki gün doğumuyla İthaka'yı görürüz," dedi Odysseus mutlu bir şekilde. Sonra uyumak üzere yatağına gitti. Berrak bir geceydi, gökyüzünde parlak bir dolunay vardı.

Odysseus uykuya dalar dalmaz, adamları gizemli torba hakkında konuşmaya başladılar. Meraktan çıldırmışlardı. Hatta bazıları kurnaz kaptanlarına güvenmiyordu bile.

"Onun nasıl biri olduğunu biliyorsunuz," dedi içlerinden biri. "Eminim torbada bir hazine var ve onu bizimle paylaşmak istemiyor."

"Eğer dediğin doğruysa, o hazinede bizim de hakkımız var," dedi bir diğeri.

"Belki de hazine falan değildir," dedi Eurylokhos.

"Başka ne olabilir ki?" dedi adamlardan bir başkası. "Yoksa neden onu yatağının altında saklasın ki?"

"Çünkü ona dokunmamızı istemiyor."

"Bu işi çözmemizin sadece tek bir yolu var. Açıp içine bakalım."

"Durun," dedi Eurylokhos. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Oylamayı kaybettin, Eurylokhos," dedi ilk konuşmuş olan adam. "Hadi, çocuklar!"

Adamlar sinsice Odysseus'ın yanına sokuldular.

İlk konuşmuş olan adam, yatağın altına uzandı ve öküz derisinden yapılmış olan torbayı dışarı çekti. Diğerleri de onun arkasına toplanıp omzunun üzerinden gümüş kordonu gevşetmesini izlediler.

VUUĞĞĞ!

Üç rüzgâr aynı anda, torbayı yırtarak dışarıya kükredi. O kadar güçlü patladılar ki, adamlar ayakları yerden kesilip havaya savruldular ve çığlıklar içinde denize düştüler. Rüzgârlar, gemilerin etrafında hızla bükülüp dönüyorlardı. Şimdi dört tane olmuşlardı; kuzey, güney, doğu ve batı rüzgârları birbirleriyle kavga ediyor; dalgaları kırbaçlayarak öfkeli bir fırtına yaratıyorlardı.

Bu sırada, olanları denizin dibinden seyretmekte olan Poseidon, kahkahalarla güldü ve fırtınanın daha da şiddetlenmesi için emir verdi. Gökyüzü hemen kara bulutlarla kaplandı. Şimşekler çaktı ve gök gürlemeleri duyuldu. Rüzgârlar vahşi kuşlar gibi ses çıkararak gemilerin direklerini kıymıklara ayırmaya, yanlarını yırtmaya başladı. Sonunda, deniz suyuyla dolan gemiler, üst üste gelen azgın dalgalarla birlikte parçalara ayrıldı.

Gemi filosu, fırtınayla çalkalanan engin denizin her yanına saçıldı.

Sekizinci Bölüm

Ölü ya da Diri

Adam, İthaka'daki sarayda öyküsünü tamamlarken Penelope ve diğerleri de onu pür dikkat dinledi. "Korkarım, gemilerin hepsi o fırtınada kayboldu," dedi adam. "Kimse sağ çıkmış olamaz."

"Ama sen çıkmışsın işte," dedi Penelope.

Adam başını öne eğdi. "Torbayı açan adamlardan biri bendim," dedi. "Diğerleriyle birlikte ben de denize savruldum. Enkazdan kalan parçalardan birine tutundum ve dalgalar beni buraya, İthaka'ya kadar getirdi. Tanrılar, beni bu öyküyü size anlatabilmem için korumuş olmalı."

"Ve yaptığın hatadan dolayı cezalandırılman için," diye kükredi Antinous.

"Hayır," dedi Penelope. "Adam yeterince acı çekmiş zaten." Uşaklara döndü. "Ona yeni kıyafetler verin," diye devam etti. "Sonra da evine, ailesine gönderin."

Adam oradan ayrıldıktan sonra, Antinous, Penelope'ye döndü.

"Bu korkunç bir haber," dedi. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Ne acıdır ki, biz bir kralı, sen bir kocayı, Telemakhos da bir babayı kaybetti."

Telemakhos ayağa sıçradı, kahverengi gözleri çakmaklanmış halde.

"Babam ölmedi," diye bağırdı.

"Çocuğun bu durumu anlayabilmesi çok zor," dedi Antinous. "Ama siz, Kraliçe Penelope, kabul etmelisiniz ki, İthaka'nın yeni bir krala ihtiyacı var ve bu yüzden yeniden evlenmeyi düşünmelisiniz."

Penelope'nin gözleri de oğlununkiler gibi alev alev yandı.

"Hayır," dedi. "Böyle bir şeyi düşünmem kesinlikle imkânsız. Telemakhos gerçeği konuştu. Odysseus ölmedi, bundan eminim. Kaybolmuş olsa da geri dönecektir. Ve geri döndüğünde karısını ve oğlunu, onu beklerken bulacak."

Kraliçe, Telemakhos'u da yanına alıp taht odasından çıktı.

Antinous onları arkalarından izledi. Sonra, Odysseus'ın büyük tahtına doğru yürüdü ve hem ona hem de Penelope'nin tahtına bakarak derin düşüncelere daldı.

Dokuzuncu Bölüm

Büyülü Adalar

Odysseus artık sakin sularda seyrediyordu; tüm gemiler içinde sadece kendi gemisi o korkunç fırtınayı atlatmıştı. Ne var ki, karşı rüzgârlar yüzünden İthaka'nın çok uzaklarına, tuhaf ve bilinmedik denizlere sürüklenmişti. Odysseus şu anda pruvada duruyor, ufuk çizgisine bakıyor ve onu ne gibi zorluklarla tehlikelerin beklediğini merak ediyordu. Ama bu zorluklar ve tehlikeler her ne olursa olsun, onlarla savaşmaya hazırdı.

Bir sonraki birkaç ay boyunca, Odysseus denizlerdeki seyahatine devam etti. Yemek ve içme suyu temini için çeşitli adalara uğradı. Adalardan birinde, iki adamını yamyamlara kaptırdı. Diğer bir adada, tatlı kokulu bir bitkiden yiyen birkaç adamı büyülü bir uykuya daldı.

Ulaştığı bir sonraki ada ise güneşin kızı Büyücü Kirke'ye aitti. Erkeklerden hoşlanmazdı ve adasına gelen erkekleri sihirli asasıyla farklı hayvanlara çevirirdi. Aynı şeyi Odysseus'un adamları üzerinde de denedi, ama Odysseus, Kirke'nin sihirli asasını kırıp büyüyü bozmayı başardı. Kirke sonunda kendisiyle boy ölçüşebilecek bir rakip bulmuştu ve adada kalması için Odysseus'a yalvardı.

Odysseus, adada bir süre kalsa da içi tekrar memleket özlemiyle doldu. Son derece üzgün ve endişeliydi. Bu tuhaf sulardan kurtulup İthaka'ya dönmeyi nasıl başaracaklardı? Kirke sonunda Odysseus'a acıdı ve ona bu konuda yardımcı olabilecek tek bir adam olduğunu söyledi; kör kâhin Tiresias.

"Tiresias mı?" dedi Odysseus. "O bize ne söyleyebilir ki? O yıllar önce öldü."

"Ama yine de onunla konuşabilirsin," dedi Kirke. "Ama ruhunun bulunduğu yere, Ölüler Diyarı'na gitmelisin."

Onuncu Bölüm

Ölüler Diyarı

Deniz çarşaf gibiydi. Hiçbir şey hareket etmiyordu. Odysseus'un gemisinin ötesinde siyah, yapraksız ağaçların dizili olduğu karanlık bir sahil uzanıyordu. Adamlar, durgun suyun izerinde kürek çekmeye devam ettiler. Ve gemileri sonunda kıyıya yanaştı. Her şey son derece sessizdi. Adamlar da sessizdi. Dünyanın en uzak kıyısına, Ölüler Diyarı'na gelmişlerdi. Her adamın içinde ürperten bir korku vardı.

Odysseus, pruvanın yanında durup ölü araziyi inceledi. Sonra adamlarına döndü. Sesi kısık, sözleri tüyler ürperticiydi.

"Siz burada kalın ve dönüşümü bekleyin. Ben yalnız gidiyorum."

Gemiden atlayıp kıyıya doğru bata çıka ilerlediğinde her adamın zihninde aynı soru oluştu.

"Ya dönmezse?"

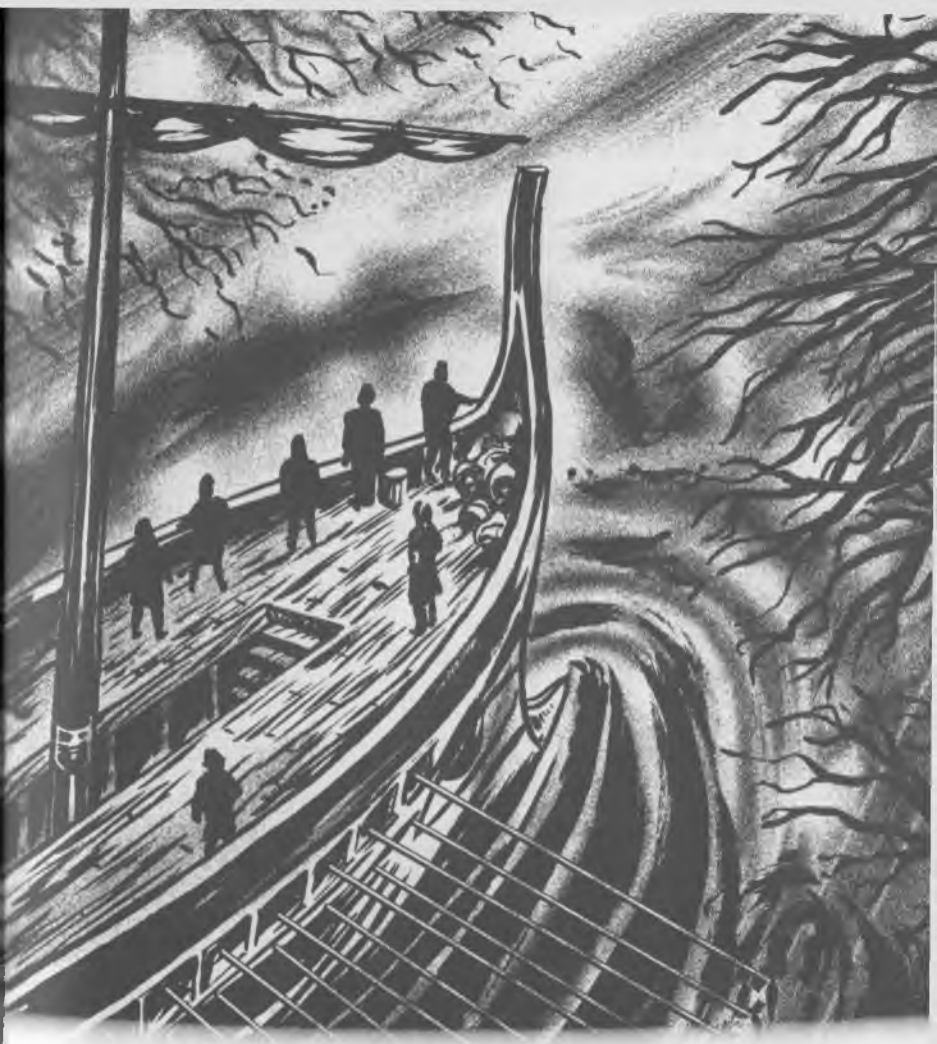

Odysseus'un zihninde de aynı soru oluşmuştu. Adamlarının ürperten o korku, kendi içini de kaplamıştı ama bunu göstermeye niyeti yoktu. Sessiz, loş kıyıda, gaddar ve her türlü saldırıya hazır bir yüz ifadesiyle durup ölülerin ortaya çıkmasını bekledi.

Uzun bir süre kimse gelmedi. Sonra, fısıltı halinde bir ses duyuldu; sonbahar rüzgârında hafifçe savrulan yaprakların sesini andırmıştı. Birden, yapraksız ağaçların ardından dumanlar yükselmeye başladı ve o sıkıntılı ortam içinde Odysseus'a doğru yaklaştılar. Daha yakına geldiklerinde Odysseus, bunların birer insan figürü olduğunu gördü. Daha önce duymuş olduğu fısıltılı ses onlardan gelmişti. Soluk ve renksizdiler. Çok geçmeden, Odysseus'un çevresinde toplandılar. Yakında olmalarına rağmen, yüzlerinde uzak bir ifade vardı. Derin ve soğuk bir nehir yatağından yukarıya doğru bakıyorlardı sanki.

Odysseus korkuyla titredi. Gözleri bir yüzden diğerine dolaşırken, çoğunu tanıdığı fark etti. Truva'daki savaşlarda ölen savaşçılardı bunlar. Aralarında Yunan savaşçılarının en yücesi Aşil da vardı, Truva düşmeden sadece birkaç ay önce ölmüştü. Odysseus, onu gördüğünde, onun adını fısıldadı nefesi kesilmiş bir halde, ama Aşil hiçbir şey söylemeden arkasına döndü ve ağaçlara doğru yürüdü.

"Aşil," diye seslendi Odysseus. "Beni tanımadın mı?"

Aşil durdu ve Odysseus'a döndü. Gözlerinden keder ve öfke akıyordu.

"Seni tanıyorum, Odysseus," dedi üzgün ruh. "Ve hâlâ ışığın dünyasında yaşadığını biliyorum, oysa ben burada, puslu ve karanlık bir dünyada yaşamak zorundayım.

"Ama şöhretin, ışığın dünyasında yaşamaya devam ediyor," dedi Odysseus. "Kazandığın zaferler ve namın ilelebet yaşayacak."

"Burada, ölüler krallığında şöhret sahibi olmaktansa, gün ışığında gezen fakir bir çiftçi, hatta bir köle bile olmayı tercih ederim," dedi Aşil.

Sonra tekrar arkasına döndü ve oradan uzaklaşıp gölgelerin içinde kayboldu.

Diğer ruhlar, dumansı bedenleri, soluk yüzleri ve fısıltılı sesleriyle hâlâ Odysseus'un etrafındaydı. Odysseus tekrar konuştuğunda sesi tüm kıyı boyunca yankılandı.

"Benim adım, Odysseus. Kâhin Tiresias'ı arıyorum, nerede o?"

Bir ses, derinden gelen ama berrak bir tonla konuştu.

"Burada."

Ruhlar birden kenara çekildiler. Siyah ağaçlardan birinin altında biri duruyordu. Bu, üzerinde yırtık pırtık gri bir pelerin olan yaşlı bir adamdı. Saçları ve sakalı tamamen beyazlamıştı Hiç göz kırpmadan bakan gözleri kördü. Ama buna rağmen, yaşlı adam doğruca Odysseus'un yanına geldi.

"Ben Tiresias. Neden beni arıyorsun?"

"Memleketime giden yolu bulmak istiyorum," dedi Odysseus. "Sanırım siz bana yardım edebilirmişsiniz."

Tiresias bir an için başını öne eğdi. Tekrar kaldırdığında, gözleri geleceğe bakar gibiydi. "Yolculuğunda pek çok tehlikeyle karşılaşacaksın," dedi Tiresias. "Korkunç bir girdap, sizi dalgaların altına çekmeye çalışacak. Sonra, çok başlı canavar Skylla'nın kayalardan oluşan adasından geçeceksiniz. Adasının fazla yakınından geçenlerden bir ziyafet çekmeye bayılır. Kuş gibi tüyleri ve pençeleri olan sirenler, seni ve adamlarını şarkılarıyla kandırıp ölüme sürüklemeye çalışacaklar.

Şans ve doğru kararların yardımıyla hayatta kalmayı başaracaksın. Memleketine iyice yaklaştığında, Güneş Tanrısı'nın adasına geleceksin. Yorgun ve aç olduğun için orada dinlenmek, yiyecek ve su bulmak zorunda kalacaksın. Ama dikkatli ol! Güneş Tanrısı, sığırlarını bu adada otlatır. Eğer bu sığırlardan birine bile zarar gelirse iyi şansın seni terk edecek. Güneş, gökyüzünü terk edecek ve korkunç bir fırtına gemilerini denizin derinliklerine batıracak."

Kör kâhin daha fazla konuşmadı ve oradan uzaklaşmak üzere arkasına döndü.

"Dur!" diye seslendi Odysseus. "Bilmek istediğim bir şey daha var."

Tiresias keskin bir sesle tısladı ve soğuk tenli bir yılan gibi kendisini Odysseus'un bedenine sardı. Tir tir titriyordu.

"Çabuk ol," diye fısıldadı. "Burada, dünyanın kıyısında durmak bizi çok yoruyor. Bizi buraya çağırdın ve hâlâ tutuyorsun. Bir an önce aşağıdaki karanlığa dönmek için can atıyoruz."

"İthaka'da durumlar nasıl?" diye sordu Odysseus. "Karım Penelope ve oğlum Telemakhos iyiler mi?"

Bu sefer Tiresias konuşmadı. Ya da konuştuysa da Odysseus onu duymadı. Ama kâhinin gözlerinde bir görüntü gördü.

On Birinci Bölüm

Kehanet

İthaka'daki sarayın büyük salonu, adamlarla doluydu. Ziyafet çekiyorlardı ve salon onların gülüşleri ve gürültülü konuşmalarıyla yankılanıyordu. Kahverengi saçlı, yakışıklı bir genç ise duvarlardan birine yaslanmış bir halde onlardan ayrı duruyordu. Kollarını kavuşturmuştu ve ziyafet çekmekte olan adamlara öfke dolu gözlerle bakıyordu.

Ziyafetçilerden biri –üzerinde kaliteli bir tunik ve pelerin olan genç bir asilzade– yakışıklı gence seslendi.

"Telemakhos! Hadi, sen de bize katıl. Babanın şerefine kadeh kaldıralım!"

Asilzadenin yanındaki adam da yüksek sesle konuştu.

"Ve bize böylesine güzel bir ziyafet bahşettiği için ruhuna teşekkür edelim."

"Bugün, yarın ve her gün," dedi üçüncü bir adam. Sonra herkes kahkahalara boğulup yumruklarını masalara vurdu.

Telemakhos, kollarını çözdü ve asilzadeye doğru yürüdü. Gözleri hâlâ öfkeyle parlıyordu.

"Seninle içki içmeyeceğim, Antinous ya da annemin evini pisleten bu ayak takımından herhangi biriyle."

Adamların kahkahaları, dudaklarında dondu. Tüm salonu derin bir sessizlik kapladı. Herkes gözlerini Antinous ve Telemakhos'a kenetlemişti.

"Büyüklerine karşı daha saygılı olmalısın, evlat," dedi Antinous. Ayağa kalktı ve gözlerini ondan bir an için bile ayırmadan Telemakhos'un yanına yürüdü. "Özellikle, içlerinden biri yakında yeni baban olacakken."

"Annen hangisi olacağına karar verir vermez," dedi adamlardan biri.

"Benim zaten bir babam var!" diye haykırdı Telemakhos.

"Evet, var," diye karşılık verdi başka bir adam. "Denizin dibinde balıklara yem oluyor!"

Telemakhos'un yüzü utanç ve öfkeyle kıpkırmızı kesti. Genç adam, yumruklarını sıktı.

"Dikkat et, evlat," dedi Antinous, kalın bir sesle. "Kendini incitebilirsin."

Tam bu sırada, yukarıdan gelen bir kadın sesi duyuldu.

"Nedir bu gürültü?"

Ortam tekrar derin bir sessizliğe büründü. Yukarıdaki balkonda Kraliçe Penelope duruyordu.

"Sizde hiç utanma duygusu yok mu, sizi kaba adamlar?" dedi. "Yemeklerimizi yediğiniz yetmiyormuş gibi, sarayımın salonlarını gürültünüz ve şamatanızla dolduruyorsunuz!"

Antinous gülümseyerek konuştu kraliçeyle.

"İçimizden birini kocanız olarak seçtiğinizde, sizi elbette huzur içinde bırakacağız, kraliçem, ama o zamana kadar sarayınızda konuk olmaya devam edeceğiz."

"O zaman kalmalısınız," dedi Penelope. "Sizi eve ya da ölümün koridorlarına gönderecek olan adam geri dönünceye dek!"

Kraliçenin sözleri tüm salonda yankılanmıştı. Adamların her biri, sarayın içinden soğuk bir rüzgâr esmişçesine ürpermişti. Kahverengi saçlı kraliçe arkasına döndü, odasına doğru yürüdü ve kapısını kapadı.

* * *

Görüntü kaybolduğunda, Odysseus da ürpermişti. Gözlerini kırpıştırıp etrafına baktı. Ölüler Diyarı'nın karanlık kıyısında tek başınaydı, ruhlar gitmişti.

Derin bir huzursuzluk hissetti. Görüntüde oğlunu, neredeyse bir yetişkin olarak görmüştü. Oysa Truva'dan ayrılalı sadece birkaç ay olmuştu ve Telemakhos'un sadece on yaşında olduğunu iyi biliyordu. Tiresias, ona geleceğin kısa bir görüntüsünü mü bahşetmişti? Asla eve dönemeyecek miydi? Denizlerde mi kaybolacaktı? Yoksa dünyanın denizlerinde sonsuza dek dolaşıp duracak mıydı?

Arkasına döndü ve suyun içine gire çıka yürüyerek gemisine geri döndü. Adamları hemen etrafını sardılar.

"Tiresias'ı gördün mü?"

"Sana ne söyledi?"

"Bizi başka hangi tehlikeler bekliyor?"

"Onların üstesinden gelecek miyiz?"

"Eve döneceğiz, değil mi?"

Odysseus en cesur yüz ifadesini takınıp en büyük gülümsemesiyle güldü. Ve en gür sesiyle konuştu.

"Evet," dedi. "Bizi bekleyen tehlikeler yok değil. "Ama evet, onların üstesinden geleceğiz. Ve evet, eve de döneceğiz. Bizler Yunan'ız, arkadaşlar! Ve bizler İthakalılarız! Hiçbir şey memleketimize dönmemize engel olamaz."

Kalpleri sevinçle dolan adamlar hemen küreklerin başına geçtiler ve Ölüler Diyarı'ndan uzaklara kürek çekmeye başladılar. Sessiz ve güneşsiz sulardan, dalgaların, rüzgârın ve ışığın dünyasına doğru ilerlediler.

Kalbi sevinçle dolmayan tek kişi varsa o da Odysseus'tu. Görmüş olduğu görüntü karşısında içini derin bir korku kaplamıştı.

On İkinci Bölüm

Kefen

Penelope, odasının penceresinden, denizin uzaklarına doğru dalmıştı. Her gün aynı yerde duruyor ve Odysseus'u geri getirecek olan geminin yelkenlerinin ufuk çizgisinde belirmesini bekliyordu.

Ve bugün de o yelkenler belirmemişti.

Aşağıdaki avludan çığlıklar, bağrışlar ve tezahüratlar yükseliyordu. İthaka'nın asilzadeleri, akşam yemeğinden önceki zamanlarını değerlendirmek için güreş, mızrak atma ve koşu yarışı gibi oyunlar düzenlemişlerdi.

Bunu neredeyse her gün yapıyorlardı. Çok sayıdaki koca adayı, kahverengi saçlı kraliçe tarafından hem yeni eş hem de İthaka'nın yeni kralı olarak seçilme ümidiyle bir araya gelmişti. Konukseverlik kurallarına göre, kraliçenin onları reddetmesi mümkün değildi.

Bu yüzden adamlar yemeye, içmeye ve sarayı gürültüleriyle doldurmaya devam ettiler. Kraliçe kararını verinceye dek de ayrılmaya niyetleri yoktu.

Odysseus'un ölmüş olduğundan hepsi de emindi.

"Onca yıldan sonra, kesin ölmüştür," dediler. Ama Penelope buna inanmadı. Kocasının hâlâ sağ olduğundan emindi. Bir gün geri döneceğini biliyordu. Ama o güne kadar ne yapmalıydı? Sadece kendisi değil, oğlu Telemakhos için de endişeliydi. İyice büyümüş, neredeyse kocaman bir adam olmuştu. Koca adaylarından nefret ettiğini duymayan kalmamıştı. Bir gün, sinirlerine hâkim olamayıp düşüncesizce bir harekette bulunabilirdi. Antinous gibi biri, onu öldürmek için bir bahaneye sahip olmaktan büyük mutluluk duyardı.

İşler giderek daha da zorlaşıyordu.

Kapı açıldı. İçeri giren, Odysseus'un babası Laertes'ti. Adanın diğer ucunda tek başına yaşıyordu. Koca adayları saraya geldiğinden beri, pek uğramaz olmuştu.

"Senden bir iyilik istemeye geldim," dedi Penelope'ye. "Bir rüya gördüm. Rüyamda ölmüştüm ve gömülemiyordum, çünkü bedenimi saracakları bir kefen bulamıyorlardı."

"Sen daha çok yaşayacaksın," dedi Penelope.

"Yine de," dedi Laertes. "Bir kefenim olduğunu bilinceye kadar içim rahat etmeyecek. Bu yüzden, benim için bir tane dokumanı istiyorum."

Penelope başını öne eğdi. "Bunu büyük bir memnuniyetle yaparım," dedi.

Laertes, ona teşekkür edip odadan ayrıldı. Penelope, saraydan ağır adımlarla uzaklaşan yaşlı adamı pencereden izledi. O iyi bir adamdı ve en iyi işçiliği hak ediyordu. Kefeni dokumak için uzun bir zaman harcayacaktı.

Birden gözleri parladı ve sandalyesinden ayağa kalktı. Dudaklarında hafif bir tebessüm oluştu. Tekrar, güneşin ışığıyla parıldayan denize baktı. Zihnindeki fikir de oldukça güçlü ve parlak bir şekilde parıldıyordu. Koca adaylarına, içlerinden birini seçmeden önce, Laertes için dokuduğu kefeni bitirmesi gerektiğini söyleyecekti. Onlara söylemeyeceği şey ise, her akşam dokuduklarını sökeceği ve böylece kefenin asla bitmeyeceğiydi. Bu şekilde, koca adayları Odysseus dönünceye kadar ondan uzak duracaktı.

On Üçüncü Bölüm

Skylla ve Sirenler

Deniz çalkalanıyor, debeleniyor, köpürüyor, durmadan fırıl fırıl dönüyordu. Gemi, bir girdabın kıyısına yaklaştığında, adamlar dibe çekildiklerini hissettiler. Sanki ne olduğu meçhul bir yaratık, pençelerini hızla gemiye kenetlemiş, onları karanlık bir tünelin merkezine çekmeye doğru çalışıyordu.

"Sola doğru asılın!" diye kükredi Odysseus. Geminin sol tarafındaki adamlar küreklerine asıldılar. Kasları geriliyor, kollarıyla sırtları ağrıyor, girdaptan kurtulmanın çabasıyla yanıyordu. Ve yavaş yavaş, gemi girdaptan uzaklaştı ve sular sakinleşti. Odysseus sesini azalttı. "Hazırlıklı olun," dedi. "Tehlike henüz bitmiş değil."

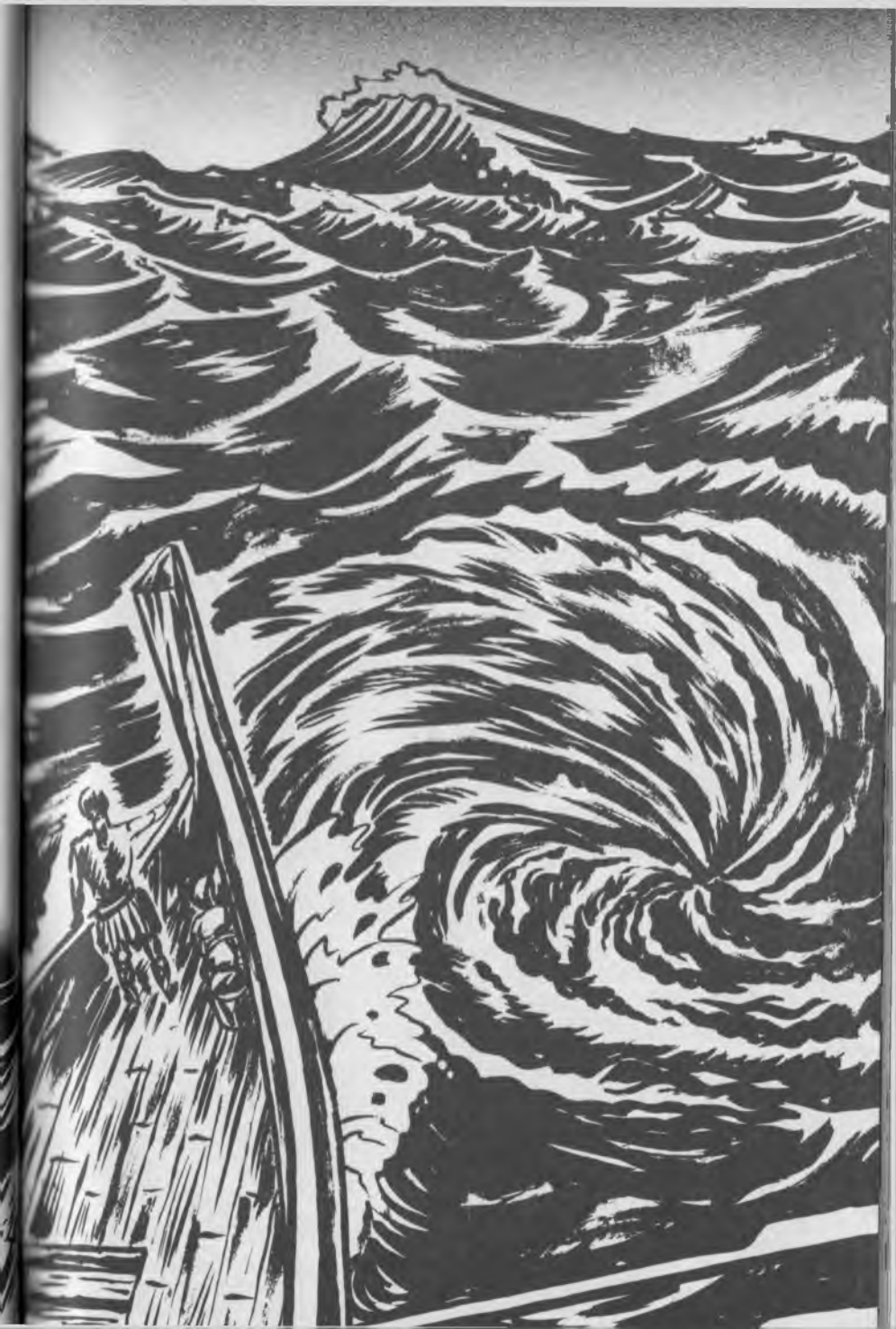

Sol taraflarında sivri uçlu yüksek siyah kayalar vardı; çatlak parmaklar gibi pençeliyorlardı havayı. Dalgalar etraflarında çalkalanıyor, bir fıskiye gibi, su zerrecikleri saçıyorlardı havaya. Siyah kayaların arasında deniz canavarı Skylla uyuyordu. Girdaptan uzak durabilmek için, geminin bu kayaların yakınından geçmesi gerekmişti. Canavarı uyandırma riskine girmek zorunda kalmışlardı.

"Yavaş ve nazikçe çekin kürekleri," dedi Odysseus. "Buradan sağ salim geçeceğiz."

Adamlar ellerinden geldiği kadar yavaş ve nazikçe kaldırıp batırıp çektiler kürekleri. Dümenci, dümeni sabit tutabilmek için onu iki eliyle kavradı. Neredeyse başarmışlar gibi görünüyordu ama ani ve güçlü bir dalganın etkisiyle sola doğru savruldular ve gemi son kayanın köşesine sürtündü.

Çıkan ses, Skylla'yı uyandırmak için yeterli olmuştu. Kükreyerek kayaların üzerinde şaha kalktı; bir sürü boynu vardı ve birer yılan gibi kıvrılarak sağa-sola hareket ediyorlardı. Kafa kısımlarındaki ağızlar kocaman açılmış, tüm dişler ortaya çıkmıştı. Canavarın vücudunun derinliklerinden gelen ses, aç bir kurt sürüsünün ulumalarını andırıyordu.

"Çabuk" diye bağırdı Odysseus. "Şimdi küreklere hızlı asılın, arkadaşlar!"

Gemi dalgaların arasından hızla ilerleyerek kayalardan uzaklaşmaya başladı. Ama Skylla'nın uzun boyunlarından biri aniden aşağı indi ve ağzını kocaman açarak keskin dişleriyle zavallı dümenciyi yuttu. Yoldaşlarının gemiden aşağı sürüklenişi izleyen adamlar dehşete düştüler. Korkunç bir sona şahit olmuşlardı ama kimseye acıyacak zamanları yoktu.

Önlerindeki deniz sakin görünüyordu. Kürek çekmeyi durdurup, gemiyi rüzgârın akışına bırakmaya karar verdiler. Ilık bir gündü ve yaşadıkları maceraların yorgunluğuyla çok geçmeden uykuya daldılar.

Odysseus dinlenmelerine izin verdi. Elini, dümenin üzerine hafifçe dayayarak gemiyi tüm gün -ve gece- boyunca idare etti.

Sabah olduğunda, adamlarını uyandırdı. Yeni bir tehlikeyle karşılaşmak üzereydiler. İlerilerinde küçük, kayalık bir ada vardı; Sirenlerin adasıydı bu. Keskin sesleriyle söyledikleri şarkılarla insanların deliye dönmelerine, ölümüne güverteden aşağı atlamalarına neden olabilirlerdi.

Odysseus, adamlarına kulaklarını balmumuyla tıkamalarını emretti; böylece Sirenleri duymaları mümkün olmayacaktı. Kendisine gelince, akıllı kaptan, adamlarından onu sağlam iplerle geminin ana direğine bağlamalarını istedi.

Amacı, Sirenlerin şarkısını duyan ve hayatta kalmayı başaran tek adam olmaktı.

Ve bunu başardı da. Sirenlerin vahşi, güzel, korkunç ve ölümcül şarkısıyla çılgına döndü. İpleri çözüp dalgaların içine atlamak istedi ama güçlü iplerden kurtulamadı. Ve adayı tamamen geçtiklerinde akıl sağlığına tekrar kavuştu.

On Dördüncü Bölüm

Günaha Teşvik

Hayatta kalmayı başarmıştı.

Gemi, seyahatine devam etmiş ve sonunda güneş tanrısı Helios'un adasına gelmişti. Yeşilliklerle kaplı, güzel bir adaydı, pek çok akarsu ve göl vardı. Zeytinlikler, meyve ağaçları, uzun ve tatlı otlardan meydana gelen otlaklar vardı. Bu otlaklarda Güneş Tanrısı'nın kızıl postlu, uzun boynuzlu sığırları otluyordu. Odysseus, adamlarına mümkün olduğu kadar çok meyve ve zeytin toplamalarını, gemiyi içme suyuyla yüklemelerini emretti.

"Evimize çok yaklaştık," dedi. "Buradan aldığımız erzak, bizi yolun sonuna kadar idare eder."

Güneş Tanrısı'nın sığırlarından uzak durmalarını zaten söylemişti. Bunu onlara gemiden inip sığ suyun içine karaya doğru bata çıka gittiklerinde de anımsattı. "Sadece meyveler ve zeytinler," dedi arkalarından. "İthaka'ya döndüğümüzde istediğiniz kadar et yiyebilirsiniz."

Sonra geminin ön tarafındaki banka uzanıp üzerine pelerinini çekti. Ve günlerden beri ilk kez uyudu.

Bir süre sonra, yeni pişirilmiş et kokusuyla uyandı.

Birden ayağa sıçradı ve dehşet dolu gözlerle sahile baktı. Adamları, kocaman bir ateşin etrafında toplanmıştı. Ve bir şişe geçirdikleri sığır etini pişirmekle meşguldüler. Ama o kadar sıska ve aç görünüyorlardı ki Odysseus, onlara kızamadı.

Suça teşvik çok güçlü olmuş olmalıydı.

Karınları doyuncaya dek yemelerine göz yumdu ve Güneş Tanrısı Helios'un, sığırlarından birinin yenildiğini fark etmemesini ümit ederek, İthaka'ya olan yolculuklarına devam emri verdi.

Ne var ki tanrı, olanları görmüştü ve son derece öfkeliydi. Gökyüzü, devasa bir gonga vurulmuşçasına derinden çınlayan bir sesle titrediğinde, Odysseus'un gemisi sadece birkaç kilometre açılmıştı. Güneşin üzeri kara bulutlarla kaplandı. Sonra, uğultulu bir rüzgâr esti, deniz kabardı ve dalgalar geminin üzerine birer dağ parçası gibi çarptı. Geminin ana direği parçalara ayrılarak yana devrildi, kaburgaları çatlamaya başladı. Güverte, ortasından kocaman ikiye ayrıldı ve deniz suyu içeriye girmeye başladı.

Poseidon, denizin derinliklerinden olanları izliyor, kahkahalarla gülüyordu. Oğlunun kör edilişinin intikamını almıştı sonunda.

Fırtına çok uzun sürmedi ama gemi çoktan dalgalı engin denizin dibini boylamıştı. Mürettebatın tamamı kaybolmuştu; bir kişi haricinde. Odysseus, geminin kırık kaburgalarından birine tutunmuştu. Hiç evinden bu kadar uzak olmamıştı.

Sonunda, akıntı onu daha önce hiç bilmediği Ogygie Adası'na sürükledi. Orada adanın perisi Kalypso tarafından bulundu. Güzel peri, ona bakarak onu eski sağlığına kavuştursa da gitmesine izin vermedi. Sihirli güçlerini kullanarak Odysseus'un adada yedi yıl kalmasını neden oldu.

Odysseus her gün kıyıya gidip onu eve götürebilecek bir sal inşa etmeye başlıyor ama Kalypso da sihirli güçlerini kullanarak salın asla bitmemesine yol açıyordu. Odysseus her sabah, salı kumun üzerinde parçalarına ayrılmış bir halde buluyordu. Ama durum her ne kadar ümitsiz gözükse de o, asla vazgeçmiyordu. Eğer vazgeçerse, İthaka'ya dönme ümidini de yitirmiş olacaktı ve bunu asla yapmazdı.

Yine bir sabah, erkenden Odysseus her yana saçılmış olan kalasların ortasında kuma diz çöküp salı tekrar yapmaya koyulurken, denizin üzerinde tuhaf bir ışık parıldadı. Sabahın kızıl ışığı üzerinde altın rengiyle parıldayan bir ışıktı ve bir süre havada kaldı.

Sonra birden hareket etmeye başladı ve dalgaların tepeleri üzerinden adaya doğru müthiş bir hızla ilerledi. Ve göz açıp kapayıncaya kadar sahile geldi. Tüm kıyı bu altın ışıkla dolmuş, Odysseus'un gözleri kamaşmıştı. Bir tanrının huzurundaydı. Elçi Hermes ile karşı karşıyaydı.

"Salını inşa etmeye devam et," dedi Hermes. "Bir daha parçalarına ayrılmayacak. Kalypso'nun sihirli gücünü elinden aldık. Artık eve dönme zamanı."

"Evim!" dedi Odysseus. "Tüm dertlerim bir son buldu demek!"

"Henüz değil," dedi Hermes. "Seni İthaka'da bekleyen bir tehlike var. Döndüğünde hazırlıklı ol."

Işık birden solup kayboldu, ama Odysseus'un yorgun kalbinde tekrar bir umut ışığı yanmıştı.

Aynı gün salı bitirip Kalypso'ya elveda dedi ve tek başına İthaka'ya doğru denize açıldı.

On Beşinci Bölüm

Dilenci

Koca adayları her zaman olduğu gibi akşam ziyafeti için bir araya gelmişti. Penelope, onları balkondan izliyordu. Aynı yüzler, aynı gürültülü sesler ve kahkahalar... Kefenle ilgili numarayı öğrendiklerinden beri de iyice düzenden çıkmışlardı. Penelope, hizmetçilerden birinin ihanetine uğramıştı.

"Çok zekice bir plan, kraliçem," demişti Antinous. "Hepimizi bir süreliğine kandırmayı başardınız, ama artık bizi aptal yerine koyamazsınız. Yeni kocanızı ne kadar çabuk seçerseniz, bizim için o kadar iyi olur. O zamana dek, buradaki konforlu yaşamımızı sürdüreceğiz."

Sonra, anlamlı bir şekilde gülümseyerek kraliçenin yanından ayrılmıştı. Penelope aradan geçen yıllar içinde bu gülümsemeden nefret etmesini çok iyi öğrenmişti. Hatta kendi sarayından bile nefret eder hale gelmişti. Burası artık onun evi değildi. Burası tam bir hapishaneydi.

Tam odasına dönmek üzereydi ki, gözüne bir şey ilişti. Daha doğrusu, bir insan! Salonun bir köşesinde, tüm masalardan ayrı bir şekilde, iki kişinin oturduğu küçük bir masa vardı. Masada oturanlardan biri Telemakhos'tu. Ama diğeri adamı daha önce hiç görmemişti. Yırtık pırtık, lekeli tuniği ve birbirine girmiş saçı-sakalıyla fakir bir gezgine benziyordu.

Muhtemelen şanssız bir zamanındaydı ve yemek artıklarından dilenmek ve kalacak bir yer istemek için saraya uğramıştı. Son derece cömert bir ruha sahip olan Telemakhos onu içeri almış olmalıydı. Adamın önüne bir tepsi yemek ve içecek koymuştu.

Ama yine de adamla aynı masada oturuyor ve yemek yiyor olması biraz tuhaftı. Kafalarını öne eğmiş bir halde sohbet ediyorlardı.

Bunu Antinous da fark etti ve salonun diğer ucundan seslendi.

"Telemakhos! O dilenciyle yemek yiyerek ne yaptığını sanıyorsun sen? Senin gibi bir asilzadenin, onun gibilerle aynı masada oturmaması gerek."

"Kralın oğlu bir dilenciyle," dedi diğer bir adam. "Çok iyi bir çift olmuşlar."

"Sarayda bu tür saçmalıkları hoşgörmemeliyiz," dedi üçüncü bir adam. "Onun dışarıda, köpeklerle yiyor olması gerek."

Sonra ahşap bir kâseyi masadan kaldırıp salonun diğer ucuna fırlattı. Kâse, dilencinin omzuna çarptı.

"İyi atıştı," dedi Antinous. Herkes kahkahalarla gülmeye başladı. Telemakhos birden ayağa kalktı. Penelope, oğlunun gözlerindeki öfkeyi görebiliyordu ve kalbi onun için endişeyle doldu. Artık büyümüş ve babasının cesaretine sahip olmuş olsa da onca asilzadeyle tek başına mücadele edecek güce sahip değildi. Tam bir şeyler söylemek üzereydi ki, dilenci adam elini kaldırıp Telemakhos'un omzuna dokundu. Telemakhos bakışlarını ona çevirdi. Dilenci ona bir şeyler söyledi, başını iki yana salladı ve Telemakhos omuzları masaya doğru çökük bir halde tekrar sandalyesine oturdu.

Koca adayları tekrar kahkahalarla gülüp ziyafetlerine devam ettiler.

Penelope bu gizemli yabancıyı bir-iki dakika daha izledi. Onu çok merak etmişti. Telemakhos'a onun kim olduğunu, neden onunla aynı masada yemek yediğini ve sohbet ettiğini sormak istedi. Adam, göründüğünden öte biri olabilir miydi? Arkasına dönüp odasına döndü. Bu gizemli yabancının kim olduğunu öğrenme konusunda kararlıydı.

O akşam Telemakhos, annesini ziyarete geldi. Ve söylediği şey, Penelope'nin dilenciyle ilgili tüm düşüncelerini silip süpürdü.

"Anne," dedi oğlu. "Bu iş bu şekilde devam edemez. Yarın tüm koca adaylarını bir araya toplamanı ve onlara artık bir koca seçmeye hazır olduğunu söylemeni istiyorum."

Penelope o kadar şaşırmıştı ki, ağzından tek bir söz bile çıkmadı.

"Onlara bir yarış düzenleneceğini söyle," diye devam etti Telemakhos. "Her adam, babamın yayına ip germeye ve onunla bir atış yapmaya çalışacak. Bunu başaran adam senin kocan olacak."

Yay, Odysseus'un değerli bir eşyasıydı. Gençliğinde onu bir arkadaşı hediye etmişti. Çok güçlü bir savaş aletiydi.

Ama Odysseus onu sadece avlanmak için kullanırdı. Onu Truva'ya götürmemişti. Yay, ana salondaki küçük bir odanın içinde kilitli tutuluyordu. Odysseus saraydan ayrıldığından beri kimse ona dokunmamıştı.

"O yaya ip gerecek güce sahip olan tek kişi babandır," dedi Penelope.

"Göreceğiz," dedi Telemakhos. Sonra öne eğilip annesinin elini tuttu. "Güven bana, anne. Yarın babamın yayı çekilecek, oku fırlatılacak ve sen kocanı bulacaksın."

Telemakhos'un gözlerinde parıltılı bir ışık vardı. Penelope, oğlunun bir şeyler sakladığından emindi. Kendisi de bir tür heyecan hissetmişti ama sebebini bilmiyordu. Telemakhos, odayı terk ettikten sonra, çöken akşam karanlığında uzun bir süre oturdu. Zihninden pek çok düşünce geçti ama hiçbiri salonda yemek yiyen yırtık pırtık kıyafetler içindeki dilencinin düşüncesini bastıramadı.

On Altıncı Bölüm

Son Sınav

Bir sonraki akşam, Penelope, Odysseus'un yayını ve oklarını bahçe girişine içine aldı. Tüm koca adayları da orada toplanmıştı. Telemakhos toprak zeminin üzerine boylamasına bir hendek kazdırmıştı. Hendeğin içine on iki adet savaş baltası dizilmişti. Her baltanın tepesinde kocaman bir halka vardı. Son baltayı da yerine sabitleyen Telemakhos, koca adaylarına döndü.

"Şimdi her birinizden bu yayı almanızı, ona ip germenizi ve bu baltalardaki tüm halkalardan geçecek bir ok fırlatmanızı istiyorum. Bunu başaran adam, annemin kocası, benim babam ve İthaka'nın kralı olacaktır.

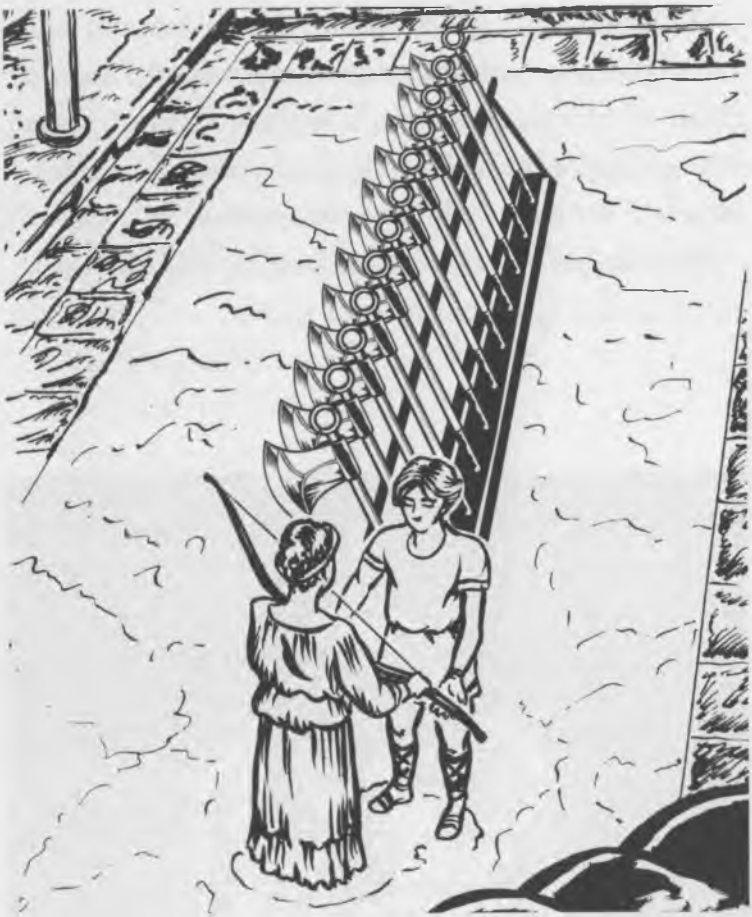

Penelope yayı ve sadağı, Telemakhos'a uzattı.

"Sen git ve balkondan seyret, anne," dedi Telemakhos. Sonra sesini alçalttı. "Burası senin için güvenli olmayabilir."

Telemakhos'un gözlerinde tekrar o heyecanlı ışıltı vardı. Penelope, salonun diğer tarafına geçip balkona çıkan merdiveni tırmanmaya başladı. Bunu yaparken salonda başka biri daha olduğunu gördü; biri, uzak köşedeki bir ahşap tabureye oturmuştu.

Öne doğru çökmüş, eski püskü kıyafetinin yırtık pırtık kukuletasını başına geçirmişti.

Geçen gün gördüğüm dilenci bu, dedi Penelope içinden, büyük bir şaşkınlıkla. Sonra, merdiveni tırmanmaya devam etti.

Yabancıyı fark eden tek kişi o değildi. Birden, Antinous'un seslenişi duyuldu.

"Şuraya bakın! Kim bu dilencinin içeri girmesine izin verdi?"

Diğerleri de Antinous'a katıldılar.

"Onun ne işi var burada?"

"Tam bir rezalet!"

"Hemen kovun onu buradan!"

"Dışarı atın!"

"Hayır!" diye haykırdı Telemakhos. Sesi tüm salonda çınlayıp diğerlerinin söylenişlerini bastırdı. "Bu adam benim konuğumdur," diye devam etti. "Ondan burada kalmasını, yarışmaya tanıklık etmesini ve her şeyin adilane geliştiğini görmesini istedim." Penelope, oğlunun cesaretine gülümsedi.

"Bırakın şimdilik kalsın," dedi Antinous. "Ama yarışma bittiğinde ve doğru dürüst bir hükümdar başa geçtiğinde, işler farklı olacak."

Ve yarış başladı.

Sıradaki ilk adam öne çıktı ve yayı, Telemakhos'un elinden aldı. Ve yayın alt tarafındaki gevşek ipi, üst taraftaki çentiğe geçirebilmek için yayı eğmeye çalıştı ama başaramadı. Sonunda vazgeçip yayı bir sonraki adaya uzattı.

Koca adayları teker teker ipi yaya geçirmeye çalıştılar. Ve teker teker başarısız oldular.

Yayı en son Antinous, eline aldı. Ve onu tüm gücüyle her ne kadar eğmeye çalıştıysa da başarılı olamadı. Öfkeyle yayı yere fırlattı.

"Bu imkânsız!" diye bağırdı, Telemakhos'a dönerek. "Bu yarışmayla bizleri kandırmaya çalışıyorsun! Bizi aptal yerine koyuyorsun! Bu salondaki adamlardan hiçbiri bu yayı eğemez!"

"Ben de denemek istiyorum!" dedi bir ses.

Salonun en arkasından gelmişti. Herkes kafasını sesin geldiği yöne doğru çevirdi. Dilenci konuşmuştu! Taburesinden kalktı ve ayaklarını sürüyerek, hafifçe de aksayarak yavaş yavaş diğer adamlara yaklaştı.

"Bu yarışmanın bir parçası olmak istemiyorum," dedi. "Ama bu yayı eğebilecek gücümün olup olmadığını merak ediyorum. Gençliğimde iyi bir okçuydum."

Koca adayları yüksek sesle bağırarak itiraz etmeye başladılar ama Telemakhos, onları susturdu. "Bu yaşlı dilencinin, babamın okunu eğebileceğini sanmıyorsunuz herhalde!" dedi.

Bu sırada, dilenci, Telemakhos'un yanına gelmişti bile. Yayı, genç adamın elinden aldı, havaya kaldırdı ve onu dikkatlice inceledi. Sonra bir ucunu yere dayadı, diğer ucunu sımsıkı kavradı ve yayı eğip ipi çentiğin içine geçirdi. Koca adaylarının ağzı bir karış açık kalmıştı. Hiçbiri tek bir söz bile edemedi.

Dilenci gergin ipe parmağıyla vurdu; çıkan ses tüm salonda yankılandı. Ve yankı hâlâ devam ederken, Telemakhos'tan bir ok aldı, onu yerine yerleştirdi, yayı havaya kaldırdı ve nişan alıp oku fırlattı.

Gergin ip bir kez daha salonda yankılandı. Ok bütün halkaların içinden geçerek titrer bir halde ötedeki duvara saplandı.

Dilenci, yayı havaya kaldırıp koca adaylarına döndü.

"Öyle görünüyor ki, eski hünerimi kaybetmemişim," dedi. "Ve hepinizden daha iyiyim." Yaya yeni bir ok gerdi. "Evet, kesinlikle. Sanırım buradaki en yetenekli adam benim."

Dilencinin çatallı sesi aniden düzelivermişti. Güçlü tınlıyor, derinden ve berrak bir şekilde duyuluyordu. Adamın duruşu da dikleşmişti. Tuhaf ve gizemli bir ışıkla aydınlatılmış gibiydi.

Sonra, kukuletasını çıkarıp eski kıyafetlerini üstünden atıverdi.

Koca adaylarının ağzı daha da açıldı. Dehşet içinde, fal taşı gibi açılan gözleriyle baktılar adama. Önlerinde, pelerini ve tuniği içinde duran adam, Odysseus'un ta kendisiydi. Ve gülümsüyordu.

"Sizler!" diye başladı. "Yıllarca sarayımda ziyafetler çektiniz, evimi benden aldınız ve karımı sizinle evlenmeye zorladınız. Asla geri dönmeyeceğime inandınız. Ama şimdi buradayım ve yaptıklarınızı size ödeteceğim!"

Yayına bir ok daha gerdi. Antinous hemen kılıcına sarıldı. Ve Odysseus oku gönderdi.

Antinous hiç ses çıkaramadan düştü yere; kılıcı ise takırdayarak.

Bir süre, salona sessizlik hâkim oldu. Ardından, gürültülü bir isyan patlak verdi. Koca adaylarından bazıları dövüşe hazırlanırken, bazıları da kaçmayı tercih etti. Ama kapılar kilitliydi. Geri dönmek ve diğerlerine katılmaktan başka çareleri yoktu. Odysseus ve Telemakhos'la yüzleşip birbirlerine seslendiler.

"Hazırlanın!"

"Sadece iki kişiler."

"Yaşlı bir adam ve bir çocuk."

"İşlerini hemen bitiririz."

"Saldırın!"

Ve kendilerini mücadelenin içine attılar. Çok uzun sürmedi. İşin sonunda, tüm koca adayları öldü.

Odysseus nihayet ailesine ve memleketine kavuşmuştu. Ölü koca adayları, ailelerine teslim edildiler. Saray eski düzenine geri döndü.

Odysseus, Truva'ya olan seyahati sırasında pek çok zorlukla karşılaşmıştı. Bu sırada İthaka'da bulunan Penelope ve Telemakhos da farklı sıkıntılara göğüs germek zorunda kalmıştı. Ama sonuçta huzur, tekrar İthaka'ya dönmüştü.

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

Odysseus'un Yolculuğu

1. Baskı: Ekim 2016
ISBN: 978-605-348-815-6
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©DAVID CALCUTT
Illustrations©CARLOS LARA
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Oxford University Press aracılığıyla
Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Orijinal Adı: The Journey of Odysseus
Yayın Yönetmeni: Şahin Güç
Çeviren: Semih Koç
Editör: Gamze Tuncel Demir
Redaksiyon: Zerrin Özalp Öztarhan
Resimleyen: Carlos Lara
Pedagojik Danışman: Ayşen Oy
Kapak Tasarımı: Carlos Lara
Uygulama: Filiz Odabaş

Baskı
Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 12142
Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14
Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02

Kısa Testin Cevapları

1. A

2. Polyphemus'un körü bir rüya gördüğünü düşündüler, çünkü Polyphemus, Odysseus'un adının Hiçkimse olduğunu sanarak "Hiçkimse beni kör etti," diye bağırıyordu.

3. Eş seçmek zorunda bırakılan Penelope, yeni bir eş seçmeden önce kefeni tamamlaması gerektiğini söylemişti. Ama kefeni her akşam söktüğünden, kefen asla bitmeyecek ve eş adayları, Odysseus dönünceye dek onları uzak duracaktı.